

Най-после учителят даде свобода — кой каквото си иска, толкова да постави. За кой ученикът утвърди, спогледаха се. После встеперата, наведоха се и стаята се изпълни с единия тихъ шумъ, получихъ отъ самия писане.

Последният на учителя се сепъ върху Геро. Той е подхвърля съ рака челото си, разтвори широко черният си очи и мисли. Другият деца са тичали по полната, класали са какав; учителят изъ е свирел съ пугалката, тѣ са ехали ехиса, играли са хоро, а той, какво да пише той?

Очнѣт на Геро наднахнаха въ втория денъ. Всекоо преживяно забавна така воео, сикашъ сега става. Мислѣт му се разкачаха като агъла по ливадатъ. Геро грабна перото и се наведе да пише . . .

Чакъ когато другарчетата му починаха да четатъ съчиненията си и да определятъ кое е любимо, кое е лошо и какво, чакъ тогава той се киприва съ една лекота въ душата си и смело дава раба.

— Какво искашъ, Герасиме? — запита го учителят.

— Искамъ да прочета съчинението си!

— Добре, четѣ!

Всеки ученик извърнаха погледъ къмъ Геро. Иной изкриваха лицето си въ подигравателна гримаса, а други мърдаха съ устни сикашъ мълвѣха: „Пуй, пуй, пуй!“

Това обаче, не смути Геро. Той все тирахтѣ си и зачете. Още първият изречение прозвуча така любиво, че приковаха вниманието на всички. А когато по-нататъкъ Геро прочете, какъ непознати ябчари го настѣгнали край самото, били го, виели му усичнѣтѣ елика и го

заплашави да не издава вече тамъ, то ученикѣт бѣха катъвно увлечени и ливата изъ бързо се бегрѣха ту отъ чувство на укрива къмъ жестокѣт надзирател, ту отъ чувство на състрадание къмъ нещастния Геро.

Съ треперящъ гласъ Геро сѣдѣше. Очнѣт му бѣгсѣха, сикашъ, точно въ срѣдната виеше по едно хрънче дишанѣт. На душата му бѣше леко, много леко.

Всеки мълчеза, като че ли ебашъ за мѣтъ заворѣта гласнѣт изъ. Учителят нагледа свирелия Геро, изгледа разплачуванѣт деца и върхуна тишината!

— Е, какво ще кажете сега?

— Много любиво, г-нъ учителю! — викнаха дружно децата.

— Отлично! Напо че ли е отъ писателъ записанѣ!

— Да, ученикѣ! Лича, че вишнѣт другаръ има писателски склонности. — Азъ ще прѣте съчинението му да се отпечата.

Децата отвоо насочиха като биволѣ погласнѣт си къмъ Геро. Гледаха го и недоумяваха. Геро Пуйката, Геро дригавото ябчаре, сикашъ мѣчелѣ. Остана като че ли само една ранка, въ която мѣчелѣ невидна рѣка поставя новъ образъ, любавъ, приключителствъ, като омак, а-е тамъ, на българскѣт писатели. Обединѣт прѣкоръ кобѣга като подплашѣвъ ябчаръ, а на негово мѣсто дойде новъ, който изи позора на върхѣи и изливѣа Геро негово прѣлъ очнѣт на другарчетата си.

И ето въвсѣо Геро Пуйката, чуваше се вече напредъ въ училището само Геро Писателя. А когато неговото съчинение изѣде отпечтано въ едно детско вѣстникъ, този новъ прѣкоръ пука толкова дълбока морина, че и най-страшната буря не би могла да го изхвърти.

ГАТАНКА

Отъ сърдцето на земята —
на върха на павинната
азъ се разкождамъ бървооструино,
и като детенце буйно
да лудувамъ азъ обичамъ
И надале тичамъ, тичамъ!
На тревнѣт и цвѣтита
Мойтѣ приказни познати
Азъ разказвамъ имъ безприсно,
А подире пакъ немирно
Витѣвамъ се въ гори незнайни,
Имъ дѣсое потайни
И безстрашно тукъ на поля
Азъ подслушвамъ и былболя.
И за мене прѣчки пѣма
Скачамъ камъни голѣми,
И безприсно си клоноча,
Че съмъ малкото по. . .

Георги К. Захаревъ

Лѣто

По бѣра, по полето
Грѣе вече топло лѣто.
Врѣдъ посѣнѣт удрѣха,
Пакъ жетварѣт запѣха,
И по синура самички
Вѣхнѣт цвѣтнѣт тревнички.
Припкатъ всички животинки —
Мравки, птички и кадинки,
Жито мѣкнѣт съсъ товари,
Пѣанѣт менци и хамбари.
Че когато снѣгъ навѣе,
Студъ и буря щомъ заѣе
Да си иматъ пакъ храница
За немирнѣт дечца.

Атанасъ Душковъ